

РЕШЕНИЕ

№ 6671

гр. София, 18.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.01.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Калинка Илиева

Слава Гьошева

при участието на секретаря Лилия Благоева и при участието на прокурора Радослав Стоев, като разгледа дело номер **11951** по описа за **2025** година докладвано от съдия Слава Гьошева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от И. И. Б., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], чрез адв. С. П. от АК П. срещу решение № 3772 от 20.10.2025 г. на Софийския районен съд, НО, 95-ти състав, постановено по НАХД № 11688/2025 г., с което е потвърдено наказателно постановление № 25-4332-014799/27.06.2025 г., издадено от Началник Сектор в СДВР, Отдел „Пътна полиция” при СДВР против И. И. Б. за извършено нарушение на разпоредбата на чл. 104а ЗДвП, за което на основание чл. 183, ал. 4, т. 6 ЗДвП му е наложена глоба в размер на 50 /петдесет/ лева.

В жалбата са изложени съображения за отмяна на постановеното съдебно решение и потвърденото с него НП поради съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на санкционираното лице. Счита, че от събраните доказателствата не се установява по безсъмнен начин вмененото нарушение, тъй като не се установявало каква точна употреба на мобилното устройство е извършвал водачът. Моли за отмяна на НП. Претендира направените по делото разноски.

Ответникът – началник сектор в отдел "Пътна полиция" при СДВР, редовно призован. В писмени бележки от 19.01.2026 г. оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. -град, X -ти касационен състав, като прецени събраните по

делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: На 02.06.2025 г. около 16:30 ч. в [населено място] жалбоподателят Б. управлявал лек автомобил „М. Е550”, ДК [рег.номер на МПС]. Движел се по [улица], с посока от [улица]към [улица]. Спрян бил за извършване на проверка от полицейски екип на ОПП СДВР в състав свид. В. П. и колегата му Б. В., които, движейки се с патрулния автомобил в близост до автомобила на жалбоподателя, забелязали, че при управлението на автомобила Б. използвал мобилен телефон без устройство, позволяващо му да го използва без участието на ръцете, като го държал в ръка. Поради това свид. П. му съставил АУАН Серия GA № 4001356/02.06.2025 г., в който описал подробно обстоятелствата относно констатираното нарушение на разпоредбата на чл. 104а ЗДвП. АУАН бил предявен и връчен на Б., който го подписал без да направи възражения. Такива не постъпили и в рамките на законоустановения срок.

Въз основа на съставения АУАН, е издадено атакуваното НП № 25-4332-014799/27.06.2025 г., с което е наложено административно наказание "глоба" в размер на 50 лева за нарушение на чл. 104А ЗДвП. По делото са приобщени – справка-картон на водач; заповед № 503з-5428/01.07.2021 г., издадена от ВПД Директора на СДВР; заповед № 8121к-12547/12.09.2024 г. и заповед № 8121з1632/02.12.2021 г., издадена от министъра на вътрешните работи за определяне на длъжностни лица да съставят актове за установяване на административни нарушения, да издават наказателни постановления и да осъществяват контролна дейност по ЗДвП. Така изложената фактическа обстановка е установена въз основа на събраните и кредитирани от СРС доказателства.

Като извърши служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 АПК, настоящият състав на съда намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Съдът констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, чиято контролна функция е предоставена по силата на чл. 189, ал. 1 и ал. 12 от ЗДвП във връзка със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, Заповед № 8121к-12547/12.09.2024 г. на министъра на вътрешните работи и Заповед № 503з-5428/01.07.2021 г., на ВПД Директора на СДВР към МВР. Спазени са сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, както и срокът за абсолютната погасителна давност по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК.

Не се констатира нарушение на процесуалния закон от категорията на съществените, които да са от такова естество, че да послужат като основание за отмяна на обжалваното НП. АУАН и НП съдържат задължителните съгласно чл. 42, ал. 1 и чл. 57, ал. 1 ЗАНН реквизити. В АУАН и НП е посочено кога, при какви условия и в какво се изразява нарушението – на 02.06.2025 г. в 16,30 ч. в [населено място], по [улица], с посока от [улица]към [улица], като водачът е спрял за проверка за това, че при движение водачът е използвал мобилен телефон без устройство, позволяващо употребата му без участието на ръцете. Правилно е определена законната разпоредба, която е била нарушена виновно – чл. 104 А от ЗДвП. С цитираната норма на водача на моторно превозно средство е забранено да използва мобилен телефон по време на управление на превозното средство, освен чрез устройство, позволяващо използването на телефона без

участие на ръцете му. Посочената като нарушена норма съответства на обстоятелствата, констатирани от органите на МВР.

Съгласно чл. 43, ал. 1 ЗАНН "актът се подписва от съставителя и поне от един от свидетелите, посочени в него, и се предявява на нарушителя да се запознае със съдържанието му и го подпише със задължение да уведоми наказващия орган, когато промени адреса си". В конкретния случай актът е съставен от младши автоконтрольор В. П., а е подписан от свидетел очевидец Б. В.. Актът е предявен на нарушителя, срещу него не са постъпили възражения и административнонаказващият орган е издал оспореното НП.

Не се констатира и противоречие на НП с материалния закон. От събраните по делото писмени и гласни доказателствени средства безспорно се установява извършването на посоченото в НП нарушение на чл. 104а ЗДвП.

Предвид това основателно и законосъобразно е ангажирана отговорността на водача на превозното средство по смисъла на чл. 183, ал. 4, т. 6 ЗДвП като административнонаказващият орган му е наложил наказанието "глоба" в неговия абсолютен размер от 50 лева при липсата на предпоставки по чл. 28 от ЗАНН за освобождаване от отговорност поради маловажност на случая. Степента на обществена опасност на извършеното противоправно деяние е от значение, за да се реши дали деяние, което макар и съставомерно, не разкрива или изключва висока степен на обществена опасност, е малозначително според относимите и установени по делото факти. Преценката за "маловажност на случая" подлежи на съдебен контрол. Когато съдът констатира, че предпоставките на разпоредбата на чл. 28 ЗАНН са налице, но наказващият орган не я е приложил, това е основание за отмяна на НП и на съдебното решение, което го потвърждава, поради издаването им в противоречие със закона. В случая, съставът на съда намира, че хипотезата на чл. 28 ЗАНН не намира приложение. При тълкуването на посочената норма следва да се съобразят същността и целите на административнонаказателното производство, уредено в ЗАНН, като се има предвид и субсидиарното приложение на НК и НПК. Изложените в касационната жалба съображения относно личността на нарушителя, както и слабата натовареност с превозни средства на пътния участък, в който е извършено нарушението, не биха могли да послужат като основание за прилагане на правилото на чл. 28 от ЗАНН. От жалбата не става ясно кои са качествата на санкционираното лице, нито са налице доказателства, които да ги подкрепят, така че да се изключи налагането на предвидената по чл. 183, ал. 4, т. 6 ЗДвП санкция. По тези съображения съдът намира, че случаят не се отличава съществено от обичайните случаи на засягане на обществените отношения от този тип и не е налице маловажност на нарушението. На следващо място разпоредбата на чл. 104а ЗДвП, законодателят нелучайно е употребил глагола "използва", като е забранил на водача на МПС да използва мобилен телефон по време на управление на превозното средство, освен ако това използване не става посредством устройство, позволяващо ползването на телефона без участие на ръцете му. Както се установява от текста на самата разпоредба, целта е ползването на телефона да не пречи на управлението на автомобила, да не отклонява вниманието на водача и задължително ръцете на водача да не са заети с друго, освен с управлението на автомобила. Установеното от фактическа страна изпълва обективните елементи на състава на нарушението, визиран в чл. 104а от ЗДвП, като "използва мобилен телефон". Възраженията от страна на касатора, че не било установено за какво точно водачът е употребявал телефона, са неоснователни, тъй като при използване на мобилен телефон по време на управление на МПС /независимо къде/, е предпоставка за настъпване на инцидент.

Според настоящия съдебен състав такова поведение на водач на МПС следва да се квалифицира като нарушаващо забраната по чл. 104а от ЗДвП. Б. е извършил вмененото му нарушение както от обективна, така и от субективна страна.

Доколкото направените от Софийски районен съд изводи съответстват на фактическата обстановка и не са налице основанията на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл. 348 от Наказателно-процесуалния кодекс, то съдът констатира, че касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а постановеното съдебно решение – оставено в сила.

С оглед изхода на делото и своевременно отправеното от ответника по оспорването искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в депозираните писмени бележки, на основание чл. 64д, ал. 3 от ЗАНН касаторът следва да бъде осъден да заплати на СДВР разноски за юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 66, 47 евро (шестдесет и шест евро и четиридесет и седем евроцента), съответстващи на 130, 00 (сто и тридесет) лева, определени в съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София – град, X-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № № 3772 от 20.10.2025 г. на Софийския районен съд, НО, 95-ти състав, постановено по НАХД № 11688/2025 г.

ОСЪЖДА И. И. Б., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], чрез адв. С. П. от АК П. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 66, 47 евро (шестдесет и шест евро и четиридесет и седем евроцента) на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател:

Членове: